

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως.

1) Πρώτος λόγος ακυρώσεως:

— Η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ που καθορίστηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό είναι παράνομος, καθόσον η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για να υπολογισθεί η κατασκευασμένη κανονική αξία αντιβαίνει στο άρθρο 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού. Για την κατασκευή της κανονικής αξίας, το καθού χρησιμοποιήσε περιθώριο κέρδους ύψους 58,89 %, υπολογιζόμενο βάσει των τιμών των μη αντιπροσωπευτικών εγχώριων πωλήσεων της προσφεύγουσας. Η χρήση τέτοιου περιθωρίου κέρδους αντιβαίνει στο άρθρο 2 του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, η κατασκευή της κανονικής αξίας ενέχει εν προκειμένω ουσιώδη αντίφαση, καθόσον η μέθοδος που χρησιμοποιήσε το καθού για την κατασκευή της κανονικής αξίας καταλήγει στο ίδιο αποτέλεσμα με αυτό της περιπτώσεως κατά την οποία η κανονική αξία θα βασιζόταν στις τιμές των μη αντιπροσωπευτικών εγχώριων πωλήσεων. Η μέθοδος αυτή αντιβαίνει στην πάγια πρακτική της Επιτροπής και του Συμβουλίου, καθώς και στην νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου. Επιπλέον, το επιλεγέν περιθώριο κέρδους ύψους 58,89 % δεν είναι «εύλογο». Τέλος, κακώς στηρίζεται το καθού στη νομολογία που αντλείται από τις αποφάσεις του ΠΟΕ για να εφαρμόσει μη «εύλογο» περιθώριο κέρδους στην κατασκευή της κανονικής αξίας η οποία θα τύχει εφαρμογής στις εξαγωγές της προσφεύγουσας.

2) Δεύτερος λόγος ακυρώσεως:

— Η προσφεύγουσα φρονεί επίσης ότι η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για να υπολογισθεί η κατασκευασμένη κανονική αξία αντιβαίνει στο αρχικό τμήμα της παραγράφου 6 του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού, καθόσον οι εγχώριες πωλήσεις της προσφεύγουσας δεν πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο «συνήθων εμπορικών πράξεων», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφοι 1, τρίτο εδάφιο, και 3, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

Προσφυγή της 17ης Ιουνίου 2011 — Kadio Morokro κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-316/11)

(2011/C 226/59)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Mathieu Kadio Morokro (Cocody, Ακτή Ελεφαντοστού) (εκπρόσωπος: S. Le Damany, δικηγόρος)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση 2011/221/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 6ης Απριλίου 2011 ⁽¹⁾, και τον κανονισμό (ΕΕ) 330/2011 του Συμβουλίου, της 6ης Απριλίου 2011 ⁽²⁾, κατά το μέτρο που αφορούν τον προσφεύγοντα, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει έναν λόγο ακυρώσεως, σχετικό με παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση και ο προσβαλλόμενος κανονισμός αντιβαίνουν στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ, το οποίο ορίζει ότι οι νομικές πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να είναι αιτιολογημένες. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, ότι δεν είναι σε θέση, βάσει της αιτιολογίας, να κατανοήσει γιατί το όνομα του εγγράφηκε στον περιεχόμενο σε παράρτημα της αποφάσεως και του κανονισμού κατάλογο των προσώπων κατά των οποίων ελήφθησαν ορισμένα περιοριστικά μέτρα και, αφετέρου, ότι η πλημμελής αυτή αιτιολογία του στερεί, στην πράξη, τη δυνατότητα να προσβάλει τα περιοριστικά μέτρα που του επιβλήθηκαν.

⁽¹⁾ Απόφαση 2011/221/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 6ης Απριλίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/656/ΚΕΠΠΑ σχετικά με την ανανέωση των περιοριστικών μέτρων κατά της Ακτής του Ελεφαντοστού (ΕΕ L 93, σ. 20).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 330/2011 του Συμβουλίου, της 6ης Απριλίου 2011, σχετικά με την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 560/2005, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων ενόψει της κατάστασης στην Ακτή του Ελεφαντοστού (ΕΕ L 93, σ. 10).

Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 2011 — Επιτροπή κατά Association Fédération Club B2A

(Υπόθεση T-356/09) ⁽¹⁾

(2011/C 226/60)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 267 της 7.11.2009.